

II DUMINICA DIN POST – 1 martie 2015

Acesta este Fiul meu cel iubit - comentariu evanghelic al Pr. Alberto Maggi OSM

Mc 9,2-10

² După șase zile, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, i-a dus deoparte pe un munte înalt numai pe ei și i s-a schimbat înfățișarea înaintea lor. ³ Hainele lui au devenit strălucitoare, [atât de] albe cum nici un albitor de pe pământ nu le putea albi. ⁴ Atunci le-a apărut Ilie împreună cu Moise și vorbeau cu Isus. ⁵ Petru, luând cuvântul, i-a spus lui Isus: „Învățătorule, e bine că suntem aici; să facem trei colibe: una pentru tine, una pentru Moise și una pentru Ilie”. ⁶ De fapt, nu știa ce să spună; căci îi cuprinsese frica. ⁷ Apoi a venit un nor care i-a învăluit în umbră și din nor a fost un glas: „Acesta este Fiul meu cel iubit, ascultați de el!” ⁸ Dintr-o dată, privind în jurul lor, n-au mai văzut pe nimeni decât pe Isus singur cu ei. ⁹ În timp ce coborau de pe munte, le-a poruncit să nu povestească nimănui cele ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat din morți. ¹⁰ Ei au păstrat lucrul [acesta] pentru ei, întrebându-se ce înseamnă a învia din morți.

Episodul transfigurării este răspunsul lui Isus la neînțelegerea discipolilor, pentru care moartea este sfârșitul la toate.

Să auzim ce ne spune evanghelistul Marcu: **După șase zile**. Este o indicație importantă, ziua a șasea este cea care indică manifestarea gloriei lui Dumnezeu pe muntele Sinai și ziua creației. Deci indicând această cifră – numerele în Biblie are mereu o valoare figurată, simbolică – evanghelistul vrea să prezinte faptul că Isus este manifestarea deplină a gloriei lui Dumnezeu.

Și gloria lui Dumnezeu, așa cum vom vedea, se manifestă într-o viață capabilă să învingă moartea. Așadar, **după șase zile, Isus l-a luat pe Petru**. Discipolul care se cheamă Simon este prezentat doar cu supranumele său negativ, care indică încăpățânarea acestui discipol, îndărătnicia lui de a fi mereu în opoziție.

Mai înainte Isus s-a adresat lui Simon chemându-l ”Satana”, diavol. Deci **l-a luat pe Petru**, și pe alți doi discipoli dificili, **pe Iacob și pe Ioan**, care în această evangheliie sunt supranumiți ”*boanergheș*”, adică fii tunetului pentru caracterul lor violent, **i-a dus pe un munte înalt**, muntele este locul manifestării condiției divine, **deoparte**. Această expresie ”**deoparte**” este o cheie prețioasă de a citi textul. De fiecare dată când evanghelistul introduce această expresie indică neînțelegere sau chiar ostilitate din partea discipolilor.

Și i s-a schimbat înfățișarea înaintea lor, s-a transfigurat, literar ”**a avut o metamorfoză înaintea lor**”. **Hainele lui au devenit strălucitoare**, iar evanghelistul face o confruntare, **[atât de] albe cum nici un albitor de pe pământ nu le putea albi**. Vrea să indice că această transfigurare a lui Isus, această transformare, nu este cauzată de o putere umană, ci este datorată puterii divine, ca răspuns la ardoarea lui Isus în favoarea umanității.

Evanghelistul demonstrează că moartea nu distruge persoana, ci o amplifică. Moartea nu este o limită pentru persoană, ci maxima sa dezvoltare. **Atunci le-a apărut**, deci la acești discipoli, **Ilie împreună cu Moise**. Deci personajul important este Moise fiindcă vine pus în evidență. Este personajul principal, autorul Legii, iar profetul Ilie este cel care, prin zelul său, a făcut ca aceasta să fie ținută, respectată.

Și vorbeau cu Isus. Ilie și Moise, adică legea și profeții, nu mai au nimic de spus, discipolilor, vorbesc cu Isus. Sunt oameni care în Vechiul Testament au vorbit cu Dumnezeu și acum

vorbesc cu Isus, care este Dumnezeu. **Luând cuvântul**, literar intervenind sau adresându-se, deci este o atitudine a discipolului, **Petru**, din nou cu supranumele negativ, **i-a spus lui Isus: Învățătorule**. Doar două personaje îl cheamă pe Isus "Învățător" care este un titlu care se acorda scribilor, adică învățătorilor care învățau și impuneau ținerea sau respectarea Legii, și sunt doi trădători, Petru și Iuda.

Aceasta ne arată care era percepția lui Simon despre Isus. **Învățătorule e bine că suntem aici; să facem trei colibe**. Care este semnificația? În acea epocă se aștepta și se spera că Mesia ar fi venit în timpul celei mai importante sărbători. Era o sărbătoare în Israel, atât de importantă încât nu era nevoie să fie denumită. Era suficient a spune "sărbătoarea".

Sărbătoarea prin excelență era sărbătoarea corturilor, a colibelor. Ei bine, se credea că noul liberator ar fi ajuns în amintirea vechi eliberări. Deci sărbătoarea corturilor este sărbătoarea eliberării. Atunci Petru vrea ca Isus să se manifeste ca Mesia în timpul acestei sărbători, iată de ce vrea să facă trei colibe. **Una pentru tine, una pentru Moise și una pentru Ilie**. Dintre cele trei personaje cel mai important este la mijloc. Pentru Petru nu este important Isus, ci Moise.

Isus încă nu a reușit să facă înțeleasă noutatea pentru care a venit să o aducă, iar discipolii au rămas la această mentalitate antică în care era la centru legea lui Moise, impusă cu violența lui Ilie. Ilie este profetul care personal a tăiat gâtul celor 450 de preoți aparținând altei divinități. Deci Petru continuă acțiunea sa de tentator, de Satana. "Acesta este Mesia pe care-l vreau, deci arătate precum Mesia care ține Legea lui Moise și o impune cu zelul profetic și violent al lui Ilie".

De fapt, nu știa ce să spună; căci îi cuprinsese frica, literar erau terorizați, îngroziți. De ce? Petru deja s-a confruntat cu Isus, care l-a chemat Satana, iar față de manifestarea divinității lui Isus se teme de pedeapsa sa. **Apoi a venit un nor**, norul este semnul prezenței divine, și în particular semnul eliberării din partea lui Dumnezeu, **care i-a învăluit în umbră și din nor a fost un glas**, deci este vocea lui Dumnezeu, **Acesta este Fiul meu cel iubit**, cel iubit înseamnă fiul întâinăscut care este moștenitorul, care moștenește totul, **ascultați de el!** Ordinul este la imperativ. Nu trebuie să asculte nici de Moise, nici de Ilie. Este doar Isus, care trebuie ascultat. Ceea ce a scris Moise și ceea ce a făcut și scris Ilie trebuie reinterpretat și pus în relație cu învățătura lui Isus. Isus trebuie ascultat. Tot ceea ce este înainte de el și care coincide cu el este acceptat, tot ceea ce se îndepărtează sau este contrariu nu va fi normă de comportament pentru comunitatea ce creștini.

Dintr-o dată, privind în jurul lor, n-au mai văzut pe nimeni decât pe Isus singur cu ei. Încă îi caută pe Moise și Ilie, caută încă siguranța tradiției. Dar dacă înainte Moise și Ilie nu aveau nimic de spus discipolilor, acum dispar din orizontul lor de acțiune.

În timp ce coborau de pe munte, le-a poruncit să nu povestească nimănui cele ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat din morți. De ce? Am văzut care este condiția omului care trece prin moarte, deci nu este o situație de distrugere, ci de vitalitate divină, dar nu știu încă că această stare divină va trece prin moartea cea mai disprețuită, moartea pe cruce. Deci ar putea să aibă false sentimente de glorie.

Ei au păstrat lucrul [acesta] pentru ei, întrebându-se ce înseamnă a învia din morți. Continuă să excludă moartea lui Isus, nu reușesc să înțeleagă că Mesia trebuie să înfrunte moartea. După tradiție, Mesia nu putea să moară.